

Първия походъ. Гodeженъ договоръ. — Симеонъ се занимавалъ съ книжнина, но и народната отбрана не забравялъ. Той добре познавалъ нравитѣ на византийцитѣ. Войската му била готова, добре въоръжена и натъкмена. Още презъ мирното време гърцитѣ тукъ-таме по границата правѣли безредици, но Симеонъ винаги излизалъ съ благоразумие и спечелвалъ дѣлото. Така презъ 904 г. станала голѣма приперня за границата на Солунско поле. Симеонъ доказалъ своето право и накаралъ гърцитѣ да забиятъ каменни стълбове по границата. Такъвъ каменъ стълбъ е изкопанъ на 20 километра отъ Солунъ съ надписъ „Граница между ромеитѣ и българитѣ при Симеона“.

Презъ 913 год. чашата на търпението преляла. Съ грамадни сили Симеонъ нахлулъ въ Тракия, разбилъ византийскитѣ войски и се озовалъ предъ стени на Цариградъ. Причинителтъ на войната, Александъръ, вече билъ умрѣлъ. Новитѣ настойници на императора, заедно съ патриарха Николай Мистикъ, излѣзли предъ Симеона, паднали на молба и се извинявали за сторената грѣшка. Малолѣтниятъ императоръ излѣзълъ предъ Влахернскитѣ врата, посрещналъ Симеоновитѣ синове и ги завелъ въ двореца на угощение. Патриархътъ се явилъ предъ Симеона извънъ стени, разговарялъ съ него и го убедилъ да свърже миръ на следнитѣ условия: 1) да се запазятъ границитѣ, 2) византийцитѣ да изплатятъ закъснѣлия данъкъ, 3) сжщитѣ да изпращатъ платове и обработени кожи, 4) двата двора да сгодятъ малолѣтниятъ Константинъ VII и дъщерята на Симеона, та кога пораснатъ да се оженятъ. По този начинъ Симеонъ тъкмилъ по миренъ пжтъ да проникне въ Цариградъ и чрезъ зетъ и дъщеря да влияе върху управлението на Византия.